

Răbdarea și credința sfinților – Ger de Koning

Despre Lordship Salvation, apostazia sfinților și calvinism

Cuprinsul

Despre Lordship Salvation, apostazia sfinților și calvinism.....	1
Introducere	2
Ce este Lordship Salvation?.....	5
Lordship Salvation - Ce este aceasta?	5
Să ne ascultăm unii pe alții.....	6
Pot credincioșii adevărați să cadă de la credință	7
Vizită la o biserică CEB din Moscova	7
Răbdarea.....	7
Apostazia credincioșilor?	7
Ascultarea credinței.....	8
Suplinirea și oferta	10
Adevărat sau aparență	10
A trăi după carne sau a trăi în mod carnal.....	10
Hristos și lucrarea Sa pe cruce	11
Faptele dovedesc credința	11
Credință, fără nicio contribuție din partea omului	12
Salvat, în ciuda eșecului	13
Parabola semănătorului	14
În concluzie	14
Calvinismul	16
Introducere	16
TULIP.....	16
Depravarea totală.....	17
Predestinarea necondiționată.....	17
Responsabilitatea omului	18
Alegerea este o taină de familie	18

Ispășirea limitată	19
Domnul Isus, jertfa de pace.....	20
Hristos, Proprietarul	21
Harul irezistibil.....	21
Noi știm doar în parte.....	22
Perseverența (răbdarea) sfinților	22
Anexă.....	23
Perseverența - un studiu de semantică.....	23
Notă.....	24

Introducere

Înainte de a fi acuzat în 2017 că am predicat doctrina așa-numitei „Lordship Salvation”, nu auzisem niciodată de acest termen. Persoana care a făcut această acuzație a reacționat la ceva ce am spus în 2015 în Frauenfeld, Elveția, în timpul unei prelegeri despre Epistola întâi a lui Ioan. La începutul acestei prelegeri, am spus pe scurt ceva despre mine, care conținea o frază care mi-a adus această acuzație. Persoana care a făcut această acuzație a postat-o pe forumul său de internet. Așa că era ușor să se asculte ce s-a spus. Aceasta sună în felul următor: „Adică, atunci L-am cunoscut ca Mântuitor, dar am avut nevoie de o a doua convertire, adică am avut nevoie să văd și că El nu este doar Mântuitorul meu, ci și Domnul meu, iar asta a schimbat totul în viața mea.”

Fără să mă întrebe dacă m-a înțeles corect, a postat acest citat din prelegere pe forumul său de internet și m-a acuzat că predicam rătăcirea Lordship Salvation. Încercarea de a-l contacta pe acuzator pentru a-i explica afirmațiile mele nu a adus nimic. Am lăsat problema în seama Celui care judecă drept (1 Petru 2.23). Acuzatorul a adăugat mai târziu că eu aș fi un blasfemator. Am văzut aceasta când am verificat dacă forumul mai era încă acolo și dacă acuzația mai exista din cauza scrierii acestui articol. Nu înțeleg cum ajunge acuzatorul să facă astfel de acuzații. Aceasta dezvăluie modul său greșit de gândire.

Ce spune Scriptura? Convertirea la Dumnezeu și credința în Domnul Isus sunt necesare pentru a fi salvat de la judecata eternă și pentru a trăi o viață pentru onoarea Sa, așa cum a vrut Dumnezeu. Pavel a predicat această Evanghelie și astfel ea trebuie predicată și astăzi: „Cum nu am ascuns nimic din ceea ce este de folos, ca să vă vestesc și să vă învăț în public și prin case, mărturisind și iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 20.20,21). El nu vorbește despre „credința în Mântuitorul nostru Isus Hristos”, ci despre „credința în Domnul nostru Isus Hristos”. În vestirea Evangheliei, Isus Hristos este prezentat ca Mântuitor și Domn. Oricine Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor Îl acceptă, prin definiție, și ca Domn. Este imposibil să Îl accepți pe Hristos doar ca Mântuitor fără să-L accepți și ca Domn.

În cea de-a doua scrisoare către Corinteni, Pavel spune că Îl predică pe Hristos ca Domn: „Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care dumnezeul

veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei. Pentru că noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Hristos Isus ca Domn, iar pe noi înșine ca robi ai voștri, pentru Isus. Pentru că Dumnezeu care a spus: «Lumină să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 3-6).

În Romani 10, el spune același lucru cu alte cuvinte: „Acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm: că, dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. Deoarece cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire, pentru că Scriptura spune: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine” (Romani 10.8b-11).

Domnia Domnului Isus nu este un titlu suplimentar, care se adaugă Domnului Isus ca Mântuitor. Pentru păcătosul pocăit, Hristos este atât Mântuitor, cât și Domn. Este o unitate. Păcătosul, care își dă seama că este un păcătos și că Dumnezeu trebuie să-l pedepsească pe bună dreptate pentru aceasta, trebuie să-și mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu. Apoi, vestea bună a mântuirii prin Isus Hristos ca Mântuitor și Domn îi poate fi vestită. Din momentul în care Îl acceptă pe Hristos, Acesta este atât Mântuitorul, cât și Domnul său (compară cu [Faptele apostolilor 2.36](#)).

Pentru Pavel, acesta a fost punctul de plecare al noii sale vieți din momentul convertirii sale (compară cu [Faptele apostolilor 22.8,10](#)). Nu a fost la fel pentru mine. Fiecare convertire și fiecare creștere în credință este diferită. După convertirea mea, adică după ce am primit o viață nouă, eternă, nu am rupt imediat cu totul cu vechea mea viață, ci am trăit o vreme în „două lumi”. La început, Domnul m-a suportat o vreme - cât de mare este răbdarea Lui cu mine! - și apoi m-a confruntat cu ea.

În acest moment, am întors spatele acestei „vieți duble” și m-am dăruit complet Domnului. M-am întors, m-am pocăit. Aceasta este ceea ce am numit „a doua mea convertire”. Chiar și un credincios are nevoie uneori să fie chemat la pocăință. Petru este un exemplu în acest sens ([Luca 22,32](#)). Chemarea la întoarcere sau pocăință este adresată, de asemenea, către unele dintre cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 ([Apocalipsa 2.15,16,21; 3.3,19](#)). Chemarea vine atunci când în viața credinciosului există încă sau din nou lucruri care nu sunt bune. Atunci el trebuie să se întoarcă înapoi sau să se pocăiască, adică trebuie să mărturisească aceste lucruri lui Dumnezeu, să se îndepărteze de ele și să se întoarcă la Dumnezeu.

Presupun că am lămurit ce înseamnă citatul postat pe internet.

Nu am cercetat ce înseamnă Lordship Salvation, nici atunci și nici mai târziu. Faptul că am făcut-o acum se datorează faptului că în mai 2023, deci mulți ani mai târziu, mi s-a pus întrebarea - și două întrebări conexe - dacă eu chiar cred că Lordship Salvation este o învățătură biblică. Deoarece cel care a adresat întrebarea m-a apelat personal, am considerat că este potrivit să mă preocup cu ea. Din ceea ce am citit despre ea, mi-a devenit oarecum clar ce conține această doctrină. O descoperire interesantă pentru mine a fost legătura dintre Lordship Salvation și calvinism, de care am fost acuzat în treacăt de acuzator.

Toate acestea m-au făcut să mă gândesc că ar putea fi util să scriu ceva pe această temă. Poate că îi poate ajuta pe oamenii care se confruntă cu aceste probleme și care au întrebări în legătură cu ele. Vreau să examinez ce spune Sfânta Scriptură despre pocăință și mântuire, precum și despre credință și fapte. Cu alte cuvinte, vreau să examinez ce spune Scriptura despre Domnul Isus ca Mântuitor și Răscumpărător, care m-a răscumpărat din păcatele mele și care a devenit și Domnul vieții mele. Este o mărturie a ceea ce am găsit în Sfânta Scriptură și a ceea ce am experimentat cu privire la marele har și răbdarea lui Dumnezeu în viața mea.

Dorința mea este ca aceasta să Îl onoreze pe Domnul Isus, care Și-a dat viața pentru mine pe cruce și care acum trăiește pentru mine în cer, prin care voi ajunge foarte sigur și în siguranță la El ([Evrei 7.25](#)).

Titlul „Răbdarea și credința sfinților” provine din Apocalipsa 13.10. Acest verset este în context cu descrierea fiarei și de ceea ce a făcut aceasta sfinților ([Apocalipsa 13.1-9](#)). Tot răul pe care l-a făcut îi va fi răsplătit ([Apocalipsa 13.10a](#)). Aceasta ar trebui să servească drept mângâiere pentru sfinți și să-i încurajeze să persevereze ([Apocalipsa 13.10b](#)). Dumnezeu va purta grijă ca orice crimă comisă împotriva sfinților Săi să fie răzbunată în mod corect. Până când aceasta se va întâmpla, sfinții trebuie să persevereze în credința lor. Ei pot avea încredere că Dumnezeu, care nu a intervenit încă în mod vizibil, o va face în curând.

Prin credință, sfinții văd rezultatul final bun pentru ei înșiși și răsplata pentru asupritori. Ei nu pot răspunde cu violență la forța brutală a fiarei. Ei sunt lipsiți de apărare și neajutorați în ei înșiși. Dar ei au o sursă de putere, care funcționează într-un mod complet diferit: credința în Dumnezeu, că El va pune capăt întregii puteri și violențe a fiarei.

În această conștientizare, ei perseverează în credincioșia lor față de Dumnezeu, chiar dacă aceasta îi costă libertatea și chiar viața. Viețile lor nu sunt în mâinile fiarei, ci în mâinile Atotputernicului și credinciosului Dumnezeu. Aceasta poate fi și încrederea credinței noastre atunci când întâmpinăm rezistență în mărturia noastră înaintea Domnului. Nu vom renunța la mărturia noastră, ci vom persevera în ea.

Ger de Koning

Middelburg, iunie 2023

Ce este Lordship Salvation?

În primul rând, am vrut să aflu cum a apărut acest termen în lume și apoi, ce înseamnă el. Am citit o serie de articole pe internet, atât de la susținătorii, cât și de la cei care resping această doctrină. Am găsit un articol care mi-a oferit un răspuns satisfăcător la ambele întrebări la adresa <https://www.compellingtruth.org/lordship-salvation.html>. Iată traducerea:

Lordship Salvation - Ce este aceasta?

Prima utilizare cunoscută a termenului „Lordship Salvation” a fost într-o dezbatere din revista Eternity în 1959. Dezbaterea dintre Everett F. Harrison și John Stott se referea la întrebarea dacă o persoană Îl poate primi pe Isus ca Domn, dar nu și ca Mântuitor. Punctul de vedere conform căruia o persoană trebuie să-L primească pe Isus atât ca Domn (Lordship), cât și ca Mântuitor (Salvation) în momentul mântuirii a devenit cunoscut sub ideea de Lordship-Salvation.

Dezbaterea a atins apogeul la sfârșitul anilor 1980, când pastorul și autorul Dr. John MacArthur a publicat cartea *The Gospel According to Jesus*, în care susținea doctrina Lordship Salvation. Drept urmare Dr. Charles Ryrie a publicat apoi cartea *So Great Salvation*, iar Dr. Zane Hodges a publicat *Absolutely Free! A Biblical Reply to Lordship Salvation* (Un răspuns biblic la Lordship Salvation) pentru a accentua ceea ce ei numesc Evanghelia harului liber. Mulți dintre cei care continuă să discute acest subiect fac referire la aceste lucrări în cercetările lor.

Principala întrebare dezbătută este dacă cineva, care afirmă că este creștin, dar care nu poate arăta fapte bune, este cu adevărat un creștin. Susținătorii Lordship Salvation susțin că Biblia învață că credința în Hristos aduce pe cineva la viață. De exemplu, **2 Corinteni 5.17** învață: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”. Alte pasaje sugerează o viziune similară asupra vieții schimbate a credinciosului (**Galateni 5.22-23**; **Iacov 2.14-26**).

Deși aceasta este cu siguranță adevărat, gradul și ritmul de creștere spirituală variază de la o persoană la alta. În afară de aceasta, atunci când „schimbarea” unui om este judecată de alt om, există mult loc pentru erori și înțelegeri greșite, deoarece oamenii pot percepe doar schimbările exterioare (**Matei 7.1-5**); Dumnezeu schimbă inima.

De cea mai mare importanță este modul în care Biblia definește mântuirea. Este clar, că mântuirea are loc numai prin har, numai prin credința în Isus Hristos (**Efesenii 2.8-9**; **Ioan 3.16**). Pericolul subtil al doctrinei „Lordship Salvation” este acela de a afirma că o persoană trebuie să arate semne de schimbare, pentru a-și dovedi mântuirea. Un om se va schimba desigur și va face fapte bune după mântuire (**Efesenii 2.10**), dar aceste fapte sunt dovezi ale mântuirii, care a avut deja loc, și nu fac parte în niciun fel din mântuire.

O problemă cu privire la întrebarea dacă doctrina Lordship Salvation ar trebui să fie numită biblică constă în definiția ei. Biblia ne învață, că cineva, care este mântuit, nu mai vrea să trăiască în păcat (**Romani 6.2**). Dar mulți dintre cei care vin la credința în Hristos știu puțin sau deloc despre creșterea și maturitatea spirituală și, prin urmare, au tot felul de greutăți. Aceasta nu neagă nimănui mântuirea, dar arată nevoia de dezvoltare spirituală.

Mântuirea are loc atunci când harul lui Dumnezeu determină pe un om să-și recunoască păcătoșenia și nevoia de Hristos și să-L primească pe Isus prin credință ca fiind Hristos cel înviat. Aceasta este tot ce este necesar pentru a începe. Suntem chemați să ne dovedim credința prin acțiunile noastre (**Iacov 4.7**) și să cunoaștem că fiecare persoană se luptă și are nevoie zilnic de harul lui Dumnezeu, pentru a trăi în conformitate cu căile Sale. [Sfârșitul articolului]

Să ne ascultăm unii pe alții

Ce am citit despre Lordship Salvation și diferitele opinii despre aceasta îmi dă impresia unei discuții mai mult sau mai puțin teologice. Nu vreau să mă implic în asta. Vreau să încerc să aud ce gândește altcineva, cu care nu sunt de acord, pentru a-l înțelege. Pot face aceasta doar dacă sunt convins că *și cealaltă persoană se supune cu seriozitate autorității Cuvântului lui Dumnezeu*. În acest fel, îi pot înțelege punctul de vedere *fără să mă apropii câtuși de puțin de punctul său de vedere*. Vreau să încerc să-l conving pe celălalt de Biblie, pentru că sunt convins că el înțelege greșit Biblia și, astfel, o interpretează și o aplică greșit în viața lui și a altora. A-l declara pe celălalt un adversar sau chiar un calomniator al adevărului lui Dumnezeu din cauza a ceea ce eu cred că este neînțelegerea lui este de la cel rău, de la diavol.

Pot credincioșii adevărați să cadă de la credință

Vizită la o biserică CEB din Moscova

În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, mi-am amintit de o întâlnire la Moscova, în martie 2009. Am fost acolo la invitația unor frați de la o biserică CEB (creștini evanghelici - bapțiști). Mi-am amintit că scrisesem un raport despre aceasta pentru mine și că punctele de discuție cu ei aveau o bază comună clară, atât cu Lordship Salvation, cât și cu calvinismul. Textele, pe care le-am discutat acolo, joacă și ele un rol central în cele două doctrine menționate.

Motivul vizitei a fost traducerea în limba rusă a comentariului meu la Epistola către Romani. Căutam o modalitate de a-l publica în Rusia. Intrasem în contact cu această biserică CEB din Moscova prin diverse canale. Unii frați îl citiseră și m-au invitat să vorbesc cu ei despre ceea ce scrisesem în comentariul meu despre siguranța mântuirii. Știam că acești credincioși susțineau doctrina conform căreia cei care au viața din Dumnezeu pot pierde din nou această viață. Această învățătură accentuează, că trebuie să perseverezi în credință, deoarece dacă nu perseverezi, devii un apostat. Aspectul perseverenței joacă, de asemenea, un rol important și în doctrina Lordship Salvation. Concluzia este că numai credincioșii devotați și ascultători, care rabdă până la sfârșit, vor intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Răbdarea

Într-un alt articol pe care l-am citit despre Lordship Salvation, se spune că în această doctrină este vorba de COP. Aceste litere sunt prescurtarea cuvintelor Commitment (promisiune sau angajament ferm de a face ceva), Obedience (ascultare) și Perseverence (perseverență). Commitment înseamnă promisiunea de a asculta, Obedience înseamnă ascultare efectivă și Perseverence înseamnă ascultare persistentă. Acronimul COP reprezintă în formă compactă ceea ce trebuie să faci o persoană în conformitate cu doctrina Lordship Salvation pentru a avea și a păstra viața eternă. P al perseverenței sau răbdării este, de asemenea, important în calvinism. Voi discuta mai în detaliu despre calvinism mai târziu. Voi continua acum cu vizita la CEB din Moscova.

Apostazia credincioșilor?

Am discutat detaliat mai multe texte care, în opinia lor, dovedesc că un credincios care nu perseverează cade de la credință. În opinia lor, este vorba despre cineva care a fost credincios, un copil al lui Dumnezeu, dar care se îndepărtează de credință, cade și se pierde pentru totdeauna. Aceasta este în contradicție cu ce ne învață Scriptura. Aceasta arată clar că cineva, care este un copil al lui Dumnezeu, perseverează în credința sa, în timp ce cineva care nu perseverează nu a fost niciodată un copil al lui Dumnezeu, nu a avut niciodată viața din Dumnezeu.

Motivația lor este că ei vor să evite ca cineva să aleagă o cale ușoară de a fi creștin, fără a fi dispus să suporte consecințele care vin odată cu aceasta. Doctrina mântuirii prin domnie (Lordship Salvation) pretinde practic același lucru, deoarece, potrivit acestei doctrine, mântuirea nu poate veni fără recunoașterea Domniei Domnului Isus (Domnia) și fără a persevera în ea, așa cum se rezumă în acronimul COP.

Diferența dintre discuțiile mai mult sau mai puțin teologice din Occident și ce învață acești credincioși din Rusia este că acești creștini evanghelici bapțiști au experimentat și au suferit persecuția credinței. Cei care cedează în fața acestei persecuții și își neagă credința sunt, în

opinia lor, copiii ai lui Dumnezeu care au căzut de la credință. Gazda mea mi-a spus îngândurată și fără înflorire că a fost în captivitate timp de mulți ani. Prima dată avea 25 de ani - la momentul interviului (2009) are 67 de ani - iar ultima dată a fost în 1987. Când avea 15 ani, s-a convertit. La 18 ani, a fost forțat să părăsească satul în care se născuse și trăise, pentru că îi învăța pe tineri despre Hristos. La vârsta de 22 de ani, a început să lucreze cu normă întreagă pentru Domnul.

Ascultarea credinței

Am discutat îndelung despre opiniile lor cu gazda mea, cu alți doi pastori și cu un lider de tineret. Au început cu Ioan 15.4-6, un pasaj care, după părerea lor, arată că numai pe calea ascultării se ajunge la țelul călătoriei. În caz contrar, va exista apostazie.

„Rămâneți în Mine și Eu în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; pentru că fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse” (Ioan 15.4-6)

Semnificația cuvântului „a rămâne” este importantă. Semnificația este aceea de „rămânere”. Nu este vorba despre o acțiune, adică de a face tot ce ne stă în putință pentru a rămâne în El, ci despre o atitudine, dacă avem sau nu locuința în El. Este vorba despre faptul dacă avem sau nu o legătură vie cu El. Domnul vorbește despre posibilitatea ca un om să mărturisească prin cuvinte și fapte că este legat de El, dar a cărui mărturisire se dovedește după un timp a fi doar o mărturisire exterioară (de formă). Părăsirea lui Hristos înseamnă nu numai că ramura nu dă roade, ci și că se usucă și este aruncată în foc pentru a arde.

Ce spune Domnul aici despre mlădița care nu aduce rod nu se poate aplica unui credincios adevărat. Nu există niciun credincios adevărat care să nu aducă rod. S-ar putea ca viața să se manifeste foarte slab, dar dacă există viață adevărată, ea se va exprima, oricât de slabă ar fi. (Vom vedea aceasta în cazul lui Lot).

Am adăugat Coloseni 1.23 și Evrei 3.6, unde avem același gând și care, prin urmare, pentru el înseamnă că cineva care nu perseverează cade.

„Dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost predicată oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am devenit eu, Pavel” (Coloseni 1.23).

„Dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărui casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței” (Evrei 3.6).

În versetele care preced Coloseni 1.23, Pavel a vorbit despre siguranța credinței (Coloseni 1.12-22). Apoi vine un „în măsura în care” „dacă”. Acesta pare să facă nesigure cele spuse anterior, ca și cum ar depinde de efortul nostru de a contribui la ele și de a ne ține cu tărie de ele. Însă, puterea acestui „în măsura în care” sau „dacă” constă în aceea că separă grâul de pleavă. Este menit să încurajeze credința și să condamne creștinul cu numele încrezător în sine.

Un creștin cu numele este o persoană care se declară creștină doar cu gura. El nu a mers niciodată la Dumnezeu cu pocăință pentru păcatele sale. El nu a acceptat niciodată prin credință puterea sângelui lui Hristos pentru iertarea păcatelor sale. Avem parte de garanții și binecuvântări doar dacă credința noastră este autentică, dacă aparținem cu adevărat Domnului. Putem spune un „da” clar la aceasta. Vom dovedi aceasta prin aceea că „rămânem în credință” care ne-a fost dată prin Evanghelie și pe care am primit-o.

Așadar, ce spune Pavel aici nu este menit să ne facă să ne îndoim, și cu atât mai puțin să credem că am putea să ne pierdem ca și credincioși. Dimpotrivă, ar trebui să ne încurajeze. Ne confruntăm cu împotrivire în credința noastră, atât prin dușmănia oamenilor, cât și prin lingușirile din partea falșilor învățători. Atunci credința noastră se arată prin faptul că ne ținem cu tărie de ea.

Cuvântul „dacă” din Evrei 3.6 are același sens. Cuvântul „dacă” dă impresia că versetele anterioare (Evrei 3.1-5) sunt deodată puse la îndoială. Cum trebuie înțeles aceasta? Știm cu certitudine că, în calitate de credincioși, aparținem casei Fiului. Cuvântul „dacă” face să pară că există o condiție legată de aceasta. Noi suntem mădulare ale Bisericii, dar trebuie să perseverăm până la sfârșit. În caz contrar, vom cădea. Asta este ceea ce spune, nu-i așa? Este într-adevăr aceasta intenția?

Sunt câteva lucruri de luat în considerare la aceste întrebări.

1. Cuvântul „dacă” are legătură cu responsabilitatea pe care o are fiecare mărturisitor. Și noi suntem mărturisitori, pentru că Îl mărturisim pe Domnul Isus ca Domn (compară cu [1 Corinteni 1.2](#)).

2. Odată ce ești copil al lui Dumnezeu prin pocăință și credință, ești copil al lui Dumnezeu pentru totdeauna. Ne putem referi la ceea ce spune Domnul Isus în Ioan 10: „Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” ([Ioan 10.28-30](#)) Acesta este un cuvânt al Domnului Isus și, prin urmare, este dincolo de orice îndoială. Nu există apostazie din partea sfinților.

3 Oricine se depărtează dovedește că nu a fost niciodată copil al lui Dumnezeu.

Cu timpul, devine clar dacă un om este cu adevărat copil al lui Dumnezeu sau doar un copil cu numele. Creștinul fals renunță mai devreme sau mai târziu; credinciosul adevărat perseverează până la sfârșit. Nu este vorba de a semăna îndoiala, ci de a ne adresa personal fiecărei persoane pe baza mărturisirii sale. Suntem chemați să ținem cu tărie la îndrăzneala și la gloria speranței.

Dacă mărturisirea noastră este autentică, ne vom ține de ea, pentru că atunci Îi cerem lui Dumnezeu puterea de a face aceasta. Apoi vom ține cu tărie la îndrăzneala noastră de a da mărturie despre Cel pe care Îl putem vedea doar prin credință. De asemenea, ținem cu tărie la lauda în speranța unui viitor în care Îl vom vedea, și atunci în putere și măreție. Dacă ne păstrăm „îndrăzneala și lauda speranței”, vom fi capabili să rezistăm oricărei tentații de a ne întoarce la viața noastră anterioară.

De asemenea, eu cred necondiționat în necesitatea de a trăi o viață în ascultarea credinței. Ascultarea credinței este primul act de ascultare al unei persoane care este convinsă de păcatele sale. Epistola către Romani, care descrie Evanghelia lui Dumnezeu în toată dimensiunea ei, începe cu aceasta ([Romani 1.5](#)). Oricine se supune prin credință judecății pe care Dumnezeu trebuie să o execute, pentru că el este păcătos, arată că este ascultător față de chemarea lui Dumnezeu la pocăință și la credința în Domnul Isus. Ascultarea este noul punct de plecare al vieții sale. Dar este imposibil ca cineva care posedă viața eternă să o piardă dacă eșuează. După cum s-a menționat deja, siguranța mântuirii este în mâna Domnului Isus și în mâna Tatălui; El și Tatăl sunt una ([Ioan 10.28-30](#)). Credinciosul, care se rătăcește, este readus de Domnul în turma de la care s-a rătăcit.

Suplinirea și oferta

Următorul text a fost 1 Timotei 2.6.

„Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, [despre care] mărturia [trebuia] să fie dată la timpul ei” (1 Timotei 2.5b, 6).

Prin aceasta, ei doreau să arate că Hristos a murit pentru toți. La aceasta am adăugat Matei 20.28.

„După cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28).

Am explicat că cuvântul „pentru” din 1 Timotei 2.6 are un înțeles diferit de cel din Matei 20.28. În 1 Timotei 2.6 înseamnă „pentru” și indică sfera de aplicare a ofertei, că este oferită tuturor fără excepție; în Matei 20.28 înseamnă „în locul” și indică faptul că este vorba de o înlocuire reală. Voi aborda acest aspect mai în detaliu mai târziu.

Adevărat sau aparență

Am încercat să clarific faptul că creștinismul îi include pe toți cei care pretind a fi creștini. Cu toate acestea, există două tipuri de creștini: creștinul adevărat, convertit, care are o viață nouă pentru că și-a mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu, crede în Domnul Isus ca Mântuitor și, prin urmare, este născut din Dumnezeu, și așa-numitul creștin mărturisitor, care doar mărturisește cu buzele că este creștin, dar nu este născut din nou (Matei 7.21-23). Peste tot în Biblie, acolo unde se vorbește despre responsabilitatea creștinului, nu este vorba despre faptul că el are sau nu viață nouă, ci despre trăirea sa, despre ceea ce se vede din ea în viața sa. Mărturisirea sa este însoțită de o responsabilitate, care implică anumite consecințe.

Sfânta Scriptură spune că cel care nu perseverează va cădea. De asemenea, Sfânta Scriptură spune clar că adevăratul creștin va persevera. Poți recunoaște că cineva este un creștin adevărat după roadele pe care le aduce și după perseverența de care dă dovadă. Creștinul fals cade. Aceasta este învățătura Sfintelor Scripturi. Însă, eu nu voi spune unui creștin mărturisitor, care începe să trăiască în păcat, că îi merge bine. Unei astfel de persoane trebuie să-i spun că se află pe calea largă și că sfârșitul acestui drum este nimicirea.

A trăi după carne sau a trăi în mod carnal

Apoi am discutat despre chestiunile din comentariul meu la Epistola către Romani, cu care se luptau și despre care mă rugaseră să vin să vorbesc. Conducătorul tinerilor a început prin a întreba despre creștinii carnali din 1 Corinteni 3.1, dacă ei erau credincioși.

„Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor spirituali, ci ca unor carnali, ca unor prunci în Hristos” (1 Corinteni 3.1).

Eu am adus acest pasaj în legătură cu Romani 8.13, unde este vorba despre trăirea potrivit cărnii și moarte.

„Pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duhul, omorâți faptele trupului și veți trăi” (Romani 8.13).

Din nou, am explicat că este vorba despre consecințele finale și că se privește din punctul de vedere al responsabilității. Aceasta este altceva decât a privi un adevăr din perspectiva lui Dumnezeu. A fi un creștin carnal este diferit de a trăi conform cărnii. Oricine trăiește potrivit cărnii nu este un credincios, ci are carnea ca sursă a vieții sale. Un creștin carnal este un

credincios care nu trăiește conform cu ceea ce este în Hristos. El nu ține carnea pe locul morții (Romani 6.11) și, prin urmare, trebuie să fie muștrat, așa cum face Pavel în 1 Corinteni 3 (1 Corinteni 3.1-15).

Hristos și lucrarea Sa pe cruce

Am vorbit și despre lucrarea Domnului Isus și despre Persoana Sa. Ei erau de părere că El putea păcătui, deși nu păcătuisese. Argumentul lor era, cum putea El să fie un exemplu pentru noi, dacă nu putea să păcătuiască. Am explicat că aceasta este o învățătură falsă, care Îl dezonorează. El este unic. El este Dumnezeu și Om într-o singură Persoană, fără o natură păcătoasă. Cu siguranță că și Adam a fost la început fără o natură păcătoasă, dar el a venit de pe pământ, era o creatură, în timp ce Domnul Isus vine din cer (1 Corinteni 15.47). El a venit în carne (1 Ioan 4.2-3a; Ioan 1.14), El este Dumnezeu arătat în carne (1 Timotei 3.16). Aceasta este o taină pe care nu o putem înțelege (Matei 11.26). Faptul că Domnul Isus ca Om a fost părăsit de Dumnezeu pe cruce, în timp ce Tatăl era mereu cu El (Ioan 8.29), era un gând nou pentru ei. De asemenea, Dumnezeu era întotdeauna cu El, cu excepția celor trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo sabia lui Dumnezeu s-a trezit împotriva Tovarășului Său și L-a lovit cu judecata Sa pentru păcatele pe care le-a purtat pentru toți cei care cred în El (Zaharia 13.7).

Faptele dovedesc credința

M-au întrebat dacă pot să-i văd și pe ei ca pe niște frați. Le-am răspuns, un pic răutăcios: „Vă văd mai mult decât vă vedeți voi înșivă. Voi gândiți că veți fi totuși pierduți, dacă nu perseverați, în timp ce eu vă văd ca pe niște frați temători de Dumnezeu, care au viață de la Dumnezeu și, prin urmare, nu vor fi pierduți”. Pentru a sublinia aceasta, am citat un verset din 2 Tesaloniceni 2: „Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2.13).

Am impresia că sunt serioși atunci când vor să trăiască cu Cuvântul și după Cuvânt, dar exagerează. Ceea ce învață ei despre mersul pe calea ascultării credinței, a sfințirii și devotamentului este adevărat. Și eu am fost de acord cu aceasta și am adăugat că aceasta nu se discută aproape niciodată în Occident. A fi creștin ar trebui înainte de toate să fie o plăcere. De îndată ce responsabilitatea este accentuată, cineva poate fi ușor acuzat că face „dificilă” starea de creștin.

Însă, necesitatea de a pune mai mult accent pe sfințire și devotament nu ar trebui să ducă la condiționarea atingerii scopului final de perseverența umană. Aceasta ar însemna că este necesară contribuția noastră, pentru a nu cădea prematur, ci să ajungem cu bine. Aceasta corespunde cu ceea ce este scris în articolul tradus despre Lordship Salvation. Citez propozițiile relevante: „Pericolul subtil al Lordship Salvation este acela de a pretinde că o persoană trebuie să arate semne de schimbare pentru a-și dovedi mântuirea. O persoană se va schimba cu siguranță după mântuire și va face fapte bune (Efeseni 2.10), dar aceste fapte sunt dovezi ale mântuirii care a avut deja loc și nu fac parte în nici un fel din mântuire.” [Accentuarea îmi aparține GdK]

Putem exprima și în felul următor: În epistola către Romani, Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, ne învață că un păcătos este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin credință. Iacov, în epistola sa inspirată de Duhul lui Dumnezeu, ne arată că credința unei persoane este justificată înaintea oamenilor prin faptele sale. Pavel vorbește despre păcătos și despre poziția sa înaintea lui Dumnezeu, atunci când a ajuns la credință (Romani 5.1-2). Iacov vorbește despre

cineva care spune că are credință și subliniază că acest lucru poate fi spus doar dacă este dovedit prin faptele sale, altfel credința sa este moartă, adică nu există (Iacov 2.26).

Credință, fără nicio contribuție din partea omului

Perseverența ca „parte a mântuirii” nu face dreptate lucrării unice a lui Hristos. Și nici nu face dreptate poziției pe care credinciosul adevărat a primit-o pe baza acestei lucrări: El este „făcut desăvârșit pentru totdeauna ...” în Hristos și prin lucrarea Sa (Evrei 10.14). Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos și de dragostea lui Dumnezeu, nici măcar necredința noastră (Romani 8.31-39). Faptul că această conștientizare poate duce la o viață creștină leneșă, în locul unei vieți de sfințire și de predare deplină lui Hristos, nu diminuează adevărul acestei certitudini. Practica lașă, de care pot da dovadă creștinii, nu ar trebui să ducă la schimbarea adevărului lui Dumnezeu. Dimpotrivă: adevărul lui Dumnezeu ar trebui să-l determine pe credincios să trăiască o viață în conformitate cu adevărul lui Dumnezeu.

Este o dezonoare pentru Domnul să faci ca mântuirea să depindă parțial de perseverența omului. Aceasta nu înseamnă că se diminuează responsabilitatea credinciosului de a persevera. Credinciosul va rămâne statornic, necredinciosul va cădea. Am discutat și despre Evrei 6.4-6.

„Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii” (Evrei 6.4-6).

Am explicat că și aici avem de-a face cu oameni care împărtășesc credința creștină doar în aparență. Toate caracteristicile menționate aici sunt exterioare. Ele se aplică tuturor celor care se declară creștini, adică atât creștinilor adevărați, cât și celor cu numele. Creștinii cu numele sunt creștini doar cu numele și nu în realitate. Este adevărat despre astfel de oameni că ei

1. au fost „luminați o dată”, adică au primit lumină despre Persoana lui Hristos, despre lucrarea și glorificarea Sa, dar este vorba doar de o iluminare intelectuală, în timp ce lumina nu a căzut asupra conștiinței lor.
2. „au gustat din darul ceresc” înseamnă că au primit o anumită pregustare a ceea ce Dumnezeu a dat în Hristos, eventual și a poziției cerești pe care Hristos, Mesia, o ocupă acum. Însă, ei doar au gustat, dar nu l-au mâncat, nu l-au acceptat în interior, nu s-au identificat cu el.
3. „s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt”, adică ei se aflau în domeniul în care lucrează Duhul Sfânt. Aceasta nu înseamnă neapărat că Duhul Sfânt locuia și în ei.
4. „au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu”, ceea ce înseamnă că au recunoscut că acest Cuvânt este bun, dar nu înseamnă neapărat că au fost însuflețiți de El.
5. „au gustat lucrările de putere ale veacului viitor”, ceea ce înseamnă că ei (iudeii) au văzut minunile care vor avea loc în veacul viitor, când Mesia triumfătorul, Fiul lui Dumnezeu, va distruge complet toate puterile dușmanului, și atunci când Domnul Isus era pe pământ și, de asemenea, în primele zile ale creștinismului.

Fiecare creștin are parte de toate aceste însușiri, pentru că trăiește în cercul în care se găsesc acestea. Chiar dacă nu există o viață spirituală, toți au parte de aceste influențe. Dar numai cine nu are viață spirituală se îndepărtează de acest cerc cu aceste însușiri. El se poate îndepărta de ele și se poate întoarce în cercul său anterior de mărturisire.

Oamenii despre care vorbim aici au făcut parte inițial din poporul lui Dumnezeu care L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Apoi au recunoscut aceasta ca fiind un păcat și au ajuns să-L

Pot credincioșii adevărați să cadă de la credință?

mărturisească pe Domnul Isus ca Mesia. Dar acum ei înșiși comit cu bună știință aceeași crimă, întorcându-se la acest popor și întorcând spatele creștinismului cu Domnul glorificat. Aceștia nu sunt oameni care acționează în ignoranță. Pentru astfel de oameni, Domnul Isus s-a rugat: „Nu știu ce fac”, în timp ce apostatații acționează împotriva cunoștinței lor.

„Apostatații” sunt cei care au fost luminați și l-au recunoscut pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, au mărturisit răstignirea Sa ca fiind un păcat, dar cu toate acestea s-au întors înapoi și încă Îl consideră un înșelător care a fost răstignit pe bună dreptate. Aceștia nu sunt oameni ignoranți.

Unii din creștinătate se află în aceeași poziție. Ei sunt familiarizați cu adevărurile despre Hristos, dar, împotriva cunoașterii lor, neagă nașterea Sa din fecioară, viața Sa desăvârșită, divinitatea Sa, moartea Sa ispășitoare și învierea Sa trupească. Este imposibil pentru astfel de oameni să se întoarcă la pocăință, adică să se întoarcă de la rătăcirea lor actuală. Ei au cunoscut adevărul, l-au mărturisit, apoi l-au respins din nou și acum i se împotrivesc. Această răzvrătire dezvăluie o inimă împietrită, care nu se poate întoarce niciodată la pocăință.

Salvat, în ciuda eșecului

Am mai avut câteva întrebări despre texte care mi-au venit în minte în timpul conversației noastre. În primul rând, cum explică ei 1 Corinteni 3.15, ideea că faptele unei persoane ard, dar ea însăși este mântuită.

„Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc. (1 Corinteni 3.15).

După ce s-au gândit puțin, cineva a spus că este posibil ca el să fie o astfel de persoană. El a ilustrat aceasta cu o decizie pe care o luase și care ar putea fi greșită. Dar, i-am spus eu, asta ar însemna totuși că, deși ai făcut o greșeală, tot ești mântuit.

Apoi am arătat spre 2 Petru 2.6-9, unde se vorbește despre Lot, care în niciun caz nu a perseverat.

„Și l-a salvat pe dreptul Lot, cel foarte întristat de purtarea destrăbălată a celor nelegiuți (pentru că acel om drept, locuind printre ei, prin vedere și auzire, își chinuia zi după zi sufletul drept, cu faptele lor fără de lege); Domnul știe să-i salveze din încercare pe cei evlavioși și să-i păstreze pe cei nedrepti pentru o zi a judecății, ca să fie pedepsiți” (2 Petru 2.7-9).

Dacă nu am ști nimic despre Lot, în afară de ceea ce este scris despre el în Geneza 19, nu am ști că a fost numit drept de Dumnezeu. El a fost salvat din încercare de Dumnezeu, se spune în 2 Petru 2, și nu a pierit împreună cu cei nedrepti.

Lot a fost orice altceva decât un Noe care a predicat dreptatea. Dreptatea lui Lot nu era vizibilă, nu era exprimată, nici în cuvintele și nici în faptele sale. Cu toate acestea, el era un om drept, în interior. De aceea ea a trebuit să ne fie făcută cunoscut prin intermediul Sfintei Scripturi însăși, altfel nu am fi cunoscut niciodată aceasta. Desigur, aceasta nu este spre onoarea lui Lot. De asemenea, nu ne face cinste dacă nimeni dintre noi nu știe că suntem credincioși sau dacă alți credincioși trebuie să pună un semn de întrebare asupra credinței noastre, deoarece nu văd nimic din ea.

Faptul că Lot era credincios în ciuda tuturor lucrurilor este demonstrat de faptul că a suferit foarte mult din cauza a ceea ce a văzut în jurul său. El a văzut oameni imorali, care trăiau în desfrâu. El trăia printre ei și intra în contact cu ei zi de zi. Le-a auzit vorbele murdare și le-a văzut comportamentul murdar. Totul trecea prin el.

Interlocutorii mei nu și-au schimbat părerea din cauza exemplului lui Lot; ei insistă că perseverența este cea care contează, pentru că, dacă nu o faci, vei fi pierdut. Uită-te la Matei 24.13, au spus ei.

„Dar cine răbdă până la sfârșit, acela va fi mântuit” (Matei 24.13).

Contextul în care sunt citate aceste versete de către Domnul arată clar că avem de-a face cu o înșelăciune. Domnul îi avertizează pe ucenicii Săi, să nu se lase implicați în ea. Cei care o fac nu au nicio legătură vie cu Mesia Isus, ci sunt credincioși de formă. Aplicat la noi, aceștia pot fi creștini care participă cu credincioșie la întâlniri, sunt chiar botezați și iau parte la Cina Domnului, și totuși sunt pierduți, pentru că nu a avut loc o convertire autentică.

Parabola semănătorului

Am subliniat cât de important este să vedem în ce fel de sol cade sămânța Evangheliei. În parabola semănătorului din Matei 13.3-9, Domnul Isus vorbește despre patru tipuri de sol:

„Și le-a vorbit multe în parabole, spunând: „Iată, semănătorul a ieșit să semene. Și, pe când semăna el, unele semințe au căzut lângă drum; și au venit păsările și le-au mâncat. Și altele au căzut pe locurile stâncoase, unde nu aveau mult pământ; și îndată au răsărit, pentru că nu aveau pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, au fost arse și, pentru că nu aveau rădăcină, s-au uscat. Și altele au căzut între spini și spinii au crescut și le-au înăbușit. Și altele au căzut pe pământul cel bun și au dat rod: una o sută, alta șaizeci și alta treizeci. Cine are urechi să audă” (Matei 13.3-9)

Explicând parabola, Domnul Isus spune despre sămânța semănată în pământ stâncos că aceasta se referă la cineva „care aude Cuvântul și îndată îl primește cu bucurie” (Matei 13.20b). Aceasta înseamnă că o astfel de persoană nu este conștientă de păcatul ei. De fapt, primul lucru pe care îl face Cuvântul este o lucrare în conștiință, care duce la întristare, pentru că descoperă persoana în sine. Fără conștientizarea păcatului nu poate exista niciodată o adevărată lucrare a lui Dumnezeu. Pământul nu este arat și, prin urmare, nu pot exista rădăcini. O conștiință atinsă de Cuvânt se vede pe sine în prezența lui Dumnezeu. Dacă conștiința nu a fost atinsă, nu există rădăcină.

Cuvântul este primit pentru bucuria pe care o dă, dar când vine necazul, se renunță la el. Obstacolul în calea rodirii este superficialitatea și egoismul cu care a fost primit Cuvântul. Cei care vor doar să se „bucure” de Cuvânt cad ca necredincioși imediat ce necazul vine în viața lor de plăcere.

Numai atunci când sămânța cade în pământul bun pregătit de Dumnezeu, ea dă roade. În explicație, Domnul Isus vorbește despre primirea seminței într-o inimă bună. Și chiar și atunci există diferențe în ceea ce privește rodirea, căci El vorbește de treizeci, șaizeci și o sută de ori.

Am mai întrebat cum este posibil ca Dumnezeu, care a ales oameni făcând o alegere eternă, să-i poată pierde din nou, pentru că acești oameni nu perseverențiază. Este atunci alegerea Sa o greșală? Interlocutorul nu poate să vadă altfel decât că aceasta este o taină, pe care n-o putem înțelege. Pentru ei, textele privind responsabilitatea credincioșilor arată clar că un credincios poate cădea.

În concluzie

Ei au revenit la ceea ce am scris în comentariul meu la epistola către Romani despre siguranța mântuirii pentru un copil al lui Dumnezeu. M-au întrebat dacă vreau cu adevărat să o las așa cum era, pentru că erau atât de multe bune în carte, încât chiar doreau să o publice. I-am asigurat

Pot credincioșii adevărați să cadă de la credință?

din nou că nu puteam să scot. Este un adevăr prea important, care este strâns legat de lucrarea Domnului Isus și de cei pe care Tatăl i-a dat Domnului Isus ([Ioan 17.12,24](#)). Sunt pe deplin de acord cu importanța responsabilității. Dacă siguranța credinței în Domnul Isus duce la o viață ușuratică, trebuie să ne întrebăm dacă o astfel de persoană este cu adevărat convertită și mântuită și dacă are o viață nouă.

Unul dintre ei a spus, în timp ce plecam, că noi suntem în concordanță aproape în totul și că o mică diferență nu ar trebui să ne despartă. M-am gândit: Dacă într-adevăr este o diferență atât de mică pentru voi, de ce acordați atât de multă importanță la ceea ce am scris despre siguranța credinței? Pentru mine, diferența nu este mică. Apropo, sunt sigur că îi voi revedea în cer.

Calvinismul

Introducere

[Acest eseu despre calvinism este o prelucrare a unei prelegeri despre calvinism, pe care am ținut-o în Bietigheim-Bissingen, Germania, în martie 2018. Conținutul său este în mod remarcabil strâns legat de cele două doctrine false anterioare. Cele trei învățături arată, fiecare dintr-un punct de vedere diferit și distinct, că modul greșit de a vedea relația dintre credință și perseverența în ea își are cauza într-o înțelegere greșită a ceea ce spune Scriptura despre aceasta].

Începem cu 2 pasaje. Mai întâi [Faptele apostolilor 13.48](#): „Și, auzind aceasta, națiunile se bucurau și glorificau Cuvântul Domnului; și atâția câți erau rânduiți la viață eternă au crezut”. Apoi [Faptele apostolilor 14.1](#): „Și a fost că, în Iconia, ei au intrat împreună în sinagoga iudeilor și au vorbit astfel încât a crezut o mare mulțime, atât de iudei, cât și de greci”. În aceste două versete avem, ca să spunem așa, un rezumat al doctrinei calvinismului. Pe de o parte avem planul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte responsabilitatea omului.

Trăiesc într-o țară în care calvinismul este clar prezent în anumite regiuni. Noi trăim într-o astfel de regiune. Am avut posibilitatea să ne trimitem copiii la o școală primară și la o școală secundară marcate de principiile Reformei, ambele caracterizate de calvinism, și am făcut aceasta.

Aș dori să încep prin a spune că suntem recunoscători pentru aceasta. Există, de asemenea, mai multe lucruri bune în calvinism. În aceste școli, Cuvântul lui Dumnezeu este crezut de la Geneza 1 până la Apocalipsa 22. Autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu este recunoscută acolo. Cuvântul lui Dumnezeu este baza pentru instruirea copiilor. Există, de asemenea, autoritatea conducerii școlii. Este important ca copiii să învețe să se supună autorității. Atunci când conducerea școlii decide ceva, nu există nicio discuție pe această temă. Totul este stabilit, știi ce poți și ce nu poți face. Poți pune întrebări cu privire la anumite puncte de vedere, dar este clar ce se așteaptă de la tine.

Calvinismul are, de asemenea, un impact pozitiv asupra vieții multor creștini, deoarece subliniază importanța unei vieți sfinte. De aceasta avem nevoie și noi. Suntem recunoscători pentru toate lucrurile bune care ne-au venit prin această învățătură.

TULIP

Dar există și puncte, care nu sunt în concordanță cu Scriptura. Un rezumat sau cele mai importante puncte pot fi găsite în așa-numitul „Calvinism în 5 puncte”. Aceste cinci puncte își au originea în regulile doctrinei de la Dordrecht, Olanda, din anii 1618-1619.

Aceste cinci puncte sunt prescurtate în cuvântul englezesc TULIP. Fiecare literă reprezintă un cuvânt:

T = Total depravity (stricăciune, depravare totală)

U = Unconditional election (predestinare necondiționată)

L = Limited atonement (ispășire limitată)

I = Irresistible grace (Harul irezistibil)

P = Perseverance of the saints (perseverența sfinților)

În sine, acești termeni reflectă un adevăr conținut în Sfânta Scriptură. Inducerea în eroare (adesea neintenționată) constă în faptul că ei reprezintă doar o latură a adevărului, pe care se pune întregul accent. Să analizăm mai îndeaproape acești termeni.

Depravarea totală

Primul punct, că omul este total depravat, este adevărat. Citim aceasta în [Efeseni 2.1](#): „și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre”. Dacă cineva este mort, atunci nu este capabil să facă nimic, nici măcar să răspundă la chemarea lui Dumnezeu. Dar concluzia că, prin urmare, un om nu poate răspunde la chemarea de a se converti, nu este adevărată.

Am avut un grup de studiu biblic cu credincioși reformați. Un cuplu, care provine dintr-o biserică în care predica este calvinistă, a spus așa: „Ceea ce se întâmplă la noi, este că predestinarea este pusă înaintea convertirii”. Predestinarea este un adevăr pentru credincioși, nu pentru necredincioși. Mai întâi vine chemarea lui Dumnezeu către o persoană, că ea trebuie să se convertească, pentru că aceasta este absolut necesar. Dar dacă se spune că omul este total depravat, atunci se spune: „Nu pot să fac aceasta”. Copiii noștri au mers la aceste școli și eu am fost doar o singură dată la o sărbătoare de Crăciun la această școală. Acolo s-a spus: „Da, Dumnezeu vrea să vă cheme, Dumnezeu vrea să vă salveze, Isus Hristos a venit să vă salveze și rugați-vă mult ca El să vă salveze și pe voi, rugați-vă mult ca să primiți o inimă curată.

Dar nicăieri în Scriptură nu citim că trebuie să ne rugăm mult, pentru ca Dumnezeu să ne salveze. Când Dumnezeu spune că o persoană trebuie să se convertească, atunci aceasta este o însărcinare. Omul trebuie să se convertească pur și simplu pentru că Dumnezeu îi dă porunca să facă aceasta. Aceasta este ascultarea credinței. Doctrina calvinistă, dimpotrivă, învață că depravarea totală a omului îl face imposibil să creadă în Evanghelie.

Aici avem, așa cum am citit la început, cele două părți: pe de o parte planul lui Dumnezeu și pe de altă parte responsabilitatea omului. Responsabilitatea omului este pe primul loc. Predestinarea are de-a face cu planul lui Dumnezeu întocmit înainte de toate timpurile. Dar, în viața noastră, Dumnezeu ne vorbește mai întâi despre responsabilitatea noastră.

Cu toții am devenit păcătoși și trebuie să ne convertim. Aceasta este o poruncă de la Dumnezeu: Dumnezeu poruncește „tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” ([Faptele apostolilor 17.30](#)). Când temnicerul din Faptele apostolilor 16 a întrebat ce trebuie să facă pentru a fi mântuit, nu i-au spus: „roagă-te foarte mult”, ci: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” ([Faptele apostolilor 16.30,31](#)) Aceasta este Evanghelia, aceasta este porunca. Nu: „Ah, tu ești atât de depravat, este imposibil să poți face asta, nu poți face nimic pentru a fi salvat”, ci: „Crede în Domnul Isus!”. Trebuie să vestim aceasta fiecărei persoane.

Realitatea depravării totale a omului înseamnă, dacă o vezi cu adevărat așa cum o face calvinismul, că omul nu mai poartă nicio responsabilitate. Există într-adevăr depravare totală, dar există și responsabilitatea omului.

Predestinarea necondiționată

Al doilea punct, Unconditional election, alegerea necondiționată, înseamnă în calvinism că o persoană nu poate face nimic în legătură cu faptul că ea este predestinată sau nu. În sine, aceasta este așa. Predestinarea este o chestiune pe care Dumnezeu Și-a propus-o. Este vorba despre planul lui Dumnezeu de a predestina oameni pentru viața eternă. Am citit aceasta: „și atâția câți erau rânduiți la viața eternă au crezut” ([Faptele apostolilor 13.48](#)). Dumnezeu a hotărât aceasta. Dumnezeu este Dumnezeu Atotștiutor. Dumnezeu este etern. Dumnezeu a știut cine va crede în Fiul Său și, de asemenea, i-a predestinat intenționat ([Romani 8.29](#); [Efeseni 1.4](#)).

Dacă putem spune că suntem copiii lui Dumnezeu, atunci știm că aceasta se datorează faptului că Dumnezeu ne-a predestinat. Dar înseamnă asta automat că toți ceilalți oameni sunt predestinați să meargă în iad? Acest raționament este o logică umană. Există o predestinare pentru viața eternă, dar nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu se spune că oamenii sunt predestinați de Dumnezeu să meargă în iad.

O scurtă istorisire pentru a ilustra aceasta: o fată de la școala unde mergeau copiii noștri a avut un accident mortal. Școala este foarte aproape de casa noastră. În timpul pauzei de prânz, deseori erau mai mulți tineri care stăteau lângă grădina noastră. M-am dus la ei pentru a vorbi cu acest grup de tineri despre accident și pentru a le împărtăși Evanghelia. Le-am spus că este îngrozitor ce s-a întâmplat. Și, am spus, vi se poate întâmpla și vouă și atunci unde veți fi? Oh, au spus ei, nu ne pasă, pentru că Dumnezeu ne-a rânduit. Dacă sunt predestinat, voi merge în cer, dacă nu, nu voi ajunge acolo. Se ajunge la o indiferență totală, dacă se crede că există o predestinare necondiționată, în care Dumnezeu a hotărât totul.

Doctrina conform căreia Dumnezeu a rânduit totul poate merge atât de departe încât să facă din Dumnezeu autorul păcatului. Căci, dacă totul este rânduit de Dumnezeu, atunci și păcatul este rânduit de El. El este mai presus de orice, El a rânduit totul, inclusiv păcatul, așa se spune. Dar despre Dumnezeu se spune că El este lumină și că în El nu există întuneric ([1 Ioan 1.5](#)). El nu poate păcătui și păcatul nu este în El ([Iacov 1.13](#); [1 Ioan 3.5](#); [Ioan 14.30](#)).

Responsabilitatea omului

Faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său înseamnă că le-a dat posibilitatea și responsabilitatea de a alege. Aceasta era așa deja în paradis. Când a venit încercarea, omul a arătat că a eșuat în responsabilitatea sa. Când predicăm Evanghelia, există întotdeauna oameni care spun: Dacă Dumnezeu este omnipotent, de ce nu a împiedicat aceasta? De ce a permis aceasta?

Răspunsul este că El nu l-a creat pe om ca pe o marionetă. Omul este complet responsabil pentru alegerea sa. Omul a făcut o alegere greșită. A fost decizia sa personală. Prin urmare, el nu poate să-i spună lui Dumnezeu: „Tu m-ai făcut așa, ca eu să trebuiască să fac asta; a fost hotărârea Ta”. Ideea din spatele acestui gând este de a transfera propria responsabilitate și de a nega faptul că **nu** este vina lui Dumnezeu că omul a luat o decizie greșită.

Trebuie să-mi devină clar că păcatele mele sunt în întregime din vina mea, că sunt 100% responsabil pentru ele. Eu am păcătuیت. Nu pot spune: „Doamne, puteai să previi și nu ai făcut-o”. Un astfel de răspuns arată răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nu Îl putem trage la răspundere pe Dumnezeu, așa cum este scris: „Cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: «Pentru ce m-ai făcut astfel?»” ([Romani 9.20](#)). Noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu și Cuvântul Său, chiar dacă nu-L putem înțelege, pentru că El este Dumnezeu. Noi Îl credem pe Dumnezeu, avem încredere că El este pe deplin drept, dar și plin de dragoste. El a dovedit aceasta prin aceea că a dat pe Fiul Său.

Alegerea este o taină de familie

Predestinarea nu este o predestinare ori la viață eternă, ori la moarte eternă. Chiar dacă nu ar fi existat căderea în păcat ar fi existat în continuare predestinarea. Nu este o predestinare spre viața veșnică, pe de o parte, și spre moarte, pe de altă parte. Este o predestinare pentru cer. Dumnezeu i-a dat omului pământul ([Psalmul 115.16](#)). Dacă omul nu ar fi păcătuیت, atunci rămâne faptul că Dumnezeu a ales un grup de oameni din rândul omenirii pentru a fi cu El în casa Tatălui.

Știm de la poporul Israel că Dumnezeu a ales acest popor dintre toate națiunile. Aceasta nu are nimic de-a face cu păcatele. Are de-a face cu o poziție, pe care acest popor a primit-o pentru a fi propriul Său popor. Aceasta nu înseamnă că El a respins toate celelalte popoare. Nu trebuie să continuăm să gândim cu logica noastră și apoi să credem că putem să punem pe seama lui Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu nu este așa cum ne imaginăm noi că este, atunci Îi reproșăm lui Dumnezeu. Aceasta este rău. Există o predestinare, chiar o predestinare necondiționată. Dar noi știm asta doar atunci când suntem predestinați.

Putem să ne imaginăm aceasta astfel. Mergem pe o stradă. Pe această stradă se află o casă cu ușa deschisă. Deasupra ușii este atârnat un afiș pe care scrie: Oricine poate intra, oricine intră va primi ceva valoros. Aceasta este o ofertă pentru oricine o citește, nimeni nu este exclus. Mulți oameni trec pe lângă ușa cu această invitație. Sunt unii care intră pe ușă. Când se uită înapoi, văd un semn deasupra ușii pe care scrie: predestinat.

Acest exemplu arată clar că predestinarea este un adevăr pentru persoanele care au intrat în casă prin ușă. Predestinarea este un adevăr pentru familia lui Dumnezeu, este, ca să spunem așa, un secret de familie, pe care nimeni din afară nu-l cunoaște sau nu-l înțelege. Doar atunci când faci parte din familia copiilor lui Dumnezeu începi să-l înțelegi. Aceasta este ceea ce am spus la început despre sora care a afirmat că doctrina calvinistă plasează predestinarea înaintea convertirii. Aceasta este o inversare a lucrurilor, care duce la o înțelegere falsă a Scripturii.

Ispășirea limitată

Al treilea punct este despre ispășirea limitată. Dacă am înțeles ceva din această gândire până acum, putem înțelege că se spune că Hristos a murit doar pentru cei aleși, astfel încât ispășirea este limitată la cei aleși.

Aceasta se datorează faptului că două lucruri nu sunt diferențiate, și anume ispășirea substitutivă, pe care Hristos a făcut-o pentru toți credincioșii, și oferta de ispășire bazată pe lucrarea lui Hristos pentru toți oamenii. Hristos a murit în locul tuturor celor care cred în El. El a purtat păcatele tuturor celor care își mărturisesc păcatele. El nu a purtat păcatele tuturor oamenilor. Aceasta din urmă este o doctrină nebiblică numită ispășire generală. Nu trebuie să confundăm ispășirea generală cu împăcarea universală. Împăcarea universală este doctrina falsă care pretinde că într-o zi chiar și diavolul și toți cei care l-au urmat vor fi împăcați, că toți vor fi iertați și toți vor fi la Dumnezeu. Ispășirea universală este altceva. Această învățătură spune că Hristos a purtat într-adevăr păcatele tuturor oamenilor, dar că doar cei care cred aceasta sunt mântuiți. Cine respinge aceasta merge în iad din cauza necredinței lui, pentru că nu a crezut că Hristos a murit pentru păcatele lui.

Consecința acestei învățături este că Dumnezeu judecă păcatele de două ori. O dată a făcut aceasta când Isus Hristos, conform acestei învățături, a purtat pedeapsa pentru păcatele tuturor oamenilor. A doua oară, Dumnezeu face aceasta atunci când, conform acestei doctrine, pedepsește din nou păcatele celor care nu cred în ea, pentru că vor primi judecata eternă în iad. Există, de asemenea, o inconsecvență în această învățătură. Dacă Hristos, conform acestei învățături, a purtat păcatele tuturor oamenilor, pare să existe totuși o excepție, și anume păcatul necredinței. Se pare că Isus Hristos nu a purtat acest păcat, deoarece acest păcat, necredința, este motivul pentru care ei ajung în iad.

Isus Hristos a murit în locul celor care cred. Pentru ei a purtat El ca suplinitor judecata lui Dumnezeu. Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să predicăm Evanghelia. Nimeni nu a fost mai convins de această jertfă suplinitoare decât Pavel. Și, de asemenea, nu există nimeni care să fi vestit Evanghelia tuturor oamenilor ca Pavel. Noi nu știm pe cine a predestinat Dumnezeu;

numai El știe. Dar acest punct al doctrinei calviniste înseamnă că putem vesti Evanghelia doar celor care au fost predestinați.

Isus Hristos a murit și, este important să ne amintim, El a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21) și a purtat păcatele noastre [păcatele tuturor celor care cred] în trupul Său pe lemn (1 Petru 2.23). El a ispășit păcatele tuturor credincioșilor; El le-a purtat cu adevărat. Aceasta le dă celor care cred încredere deplină în Dumnezeu, că El le-a iertat păcatele. Dar, așa cum am menționat, Domnul Isus a fost făcut și păcat, sursa tuturor relelor, ca să spunem așa. De aceea, oferta poate și este permis să fi făcută tuturor oamenilor, ba chiar trebuie să fie făcută. Nu trebuie să refuzăm Evanghelia nimănui. Este important să vedem clar aceste două aspecte și să facem distincția între ele: substituirea și oferta. Ambele rezultă din lucrarea Sa pe cruce.

Am discutat pe larg cu cineva care învață ispășirea universală. El spunea că Hristos a plătit pentru toți oamenii. Dacă cineva nu acceptă aceasta, atunci este pierdut. După cum am spus, aceasta înseamnă că Dumnezeu pedepsește păcatele de două ori, dar înseamnă, de asemenea, că Isus Hristos a făcut ceva care nu este valabil înaintea lui Dumnezeu. Acesta este răul acestei învățături. Atunci Îl facem pe Isus Hristos unul care a făcut ceva, ce Dumnezeu nu a acceptat. Nu este vorba despre o teologie, ci despre lucrarea Domnului Isus, care este de cea mai mare importanță pentru Dumnezeu și pe care El o prețuiește în cel mai înalt grad.

Domnul Isus, jertfa de pace

În 1 Ioan 2 citim: „Și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.1). Există traduceri care spun: „ci și pentru ale lumii întregi”. Tradus în acest fel, versetul înseamnă că El este jertfa de ispășire „pentru păcatele întregii lumi”. Dar se spune: „și pentru lumea întreagă”; nu se spune „pentru ale lumii întregi” sau „pentru păcatele întregii lumi”. Domnul Isus nu a murit pentru păcatele tuturor oamenilor din întreaga lume. El a murit pentru întreaga lume, ceea ce este cu totul altceva. El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29). Aceasta înseamnă că într-o zi El va îndepărta din întreaga creație totul, tot ceea ce ne amintește de păcat.

Acest adevăr este evidențiat într-un mod impresionant în Coloseni 1. Acolo citim: „pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace toate [lucrurile] [citește bine] cu Sine, fie [lucrurile] cele de pe pământ, fie [lucrurile] cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El” (Coloseni 1.19,20). Și apoi vine diferența în următorul verset: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat” (Coloseni 1.21,22a). El va împăca într-o zi toate lucrurile - termenul „toate [lucrurile]” este neutru, nu feminin; înseamnă lucruri, nu persoane, ci toate lucrurile pe care El le-a creat, întreaga creație - din nou cu Dumnezeu, când păcatul va fi fost îndepărtat din creație. Păcatul stă pe această creație și, pentru a îndepărta păcatul din creație și de pe creație, Domnul Isus a trebuit să moară.

Am auzit odată următorul exemplu: Dacă cineva ar intra în această cameră cu o armă și ne-ar împușca pe toți, atunci în această cameră ar fi avut loc o tragedie. Dacă cineva ar veni aici a doua zi, nu ar putea să o facă fără să simtă profund: ceva teribil s-a întâmplat aici. A devenit un loc al groazei. Așa este această lume pentru Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, această lume este o lume în care domnește păcatul și în care Fiul Său a fost ucis. De aceea și această lume trebuie să fie împăcată. Dar în lumea asupra căreia blestemul păcatului încă apasă, există cei care au fost deja împăcați. Aceștia sunt cei care și-au mărturisit păcatele, care I-au spus lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, sunt un păcătos, iartă-mi păcatele”. Trebuie să vedem și să ținem cu tărie la această diferență între împăcarea (viitoare) a tuturor lucrurilor și împăcarea (prezentă) a oamenilor, care și-au mărturisit păcatele.

Mai există două pasaje care sunt utile în acest context. [Le-am menționat pe scurt în secțiunea despre mântuirea prin Domnul, dar acum le voi analiza mai în detaliu]. În Matei 20 citim: „După cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28). Cuvântul „pentru” înseamnă „în locul”. În 1 Timotei 2 citim: „Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2:5-6a). Cuvântul „pentru” înseamnă aici că este în folosul tuturor oamenilor, că este oferit tuturor oamenilor, că este suficient pentru toți, că toți îl pot accepta.

Aici vedem din nou această diferență între oferta făcută tuturor oamenilor și substituirea celor care au acceptat-o. Și în limba greacă se poate vedea aceasta. Eu nu știu limba greacă, dar ce am citit despre aceasta la cei care cunosc textul de bază m-a ajutat să văd diferența dintre aceste două cuvinte. Cuvântul „pentru” din Matei 20.28 este „anti” cu sensul de „în loc de”, iar în 1 Timotei 2.6 este „huper” și se referă la oferta „pentru toți”. Așadar, diferența este „în locul multora” și „pentru toți”.

Hristos, Proprietarul

Există și un pasaj din 2 Petru 2 care este citat de cei care susțin această învățătură: „Dar au fost și falși profeți în popor, după cum și între voi vor fi falși învățători, care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o grabnică pieire” (2 Petru 2.1). Aici citim că Domnul Isus i-a cumpărat și pe falșii învățători. Dar nu se spune că El i-a răscumpărat. Înseamnă că lucrarea Domnului Isus este atât de mare încât El a devenit Proprietarul tuturor oamenilor și al tuturor lumilor pe baza acestei lucrări. El este Proprietarul, El „este Domnul tuturor” (Faptele apostolilor 10.36). Putem citi aceasta și în Matei 13, în parabola în care El a cumpărat ogorul pentru a poseda comoara (Matei 13.44). El este Proprietarul întregii lumi. Ogorul este lumea, spune Domnul mai târziu (Matei 13.38). Pentru că El, ca Fiu al Omului, este Proprietarul, a primit dreptul de a judeca (Ioan 5.27).

Un om nu se pierde pentru că nu a crezut, ci pentru că a făcut fapte rele și nu le-a mărturisit și nici nu a vrut s-o facă. Domnul Isus a spus Ierusalimului cât de mult ar fi vrut să-i ia la Sine, dar a trebuit să le spună: „Și n-ați vrut!” (Matei 23.37). Chiar și atunci când se deschid cărțile din Apocalipsa 20, în care sunt scrise toate faptele necredincioșilor, citim că fiecare va fi judecat după faptele sale (Apocalipsa 20.12). Care vor fi aceste fapte, dacă Isus Hristos a primit deja pedeapsa pentru ele și le-a ispășit? Aici devine clar că ispășirea universală nu este adevărată. Isus Hristos îi va judeca pe toți, pentru că El a devenit Proprietarul universului, plătind prețul de cumpărare necesar pentru acesta. El a cumpărat înapoi pentru Dumnezeu tot ce a creat. Și El i-a răscumpărat dintre națiuni pe toți cei care se află într-o relație vie cu Dumnezeu prin convertire și prin viața nouă. Aceasta este marea lucrare a Domnului Isus.

Harul irezistibil

Totul este interdependent, inclusiv cel de-al patrulea punct, harul irezistibil. Cei care sunt predestinați conform acestei învățături nu se pot împotrivi acestei chemări a harului. Dar Domnul Isus a spus, așa cum am menționat, că n-ați vrut. Și Ștefan spune aceasta în mod clar în Faptele apostolilor 7: „[Voi], cu grumazul înțepănit și netăiați împrejur în inimă și în urechi, voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Faptele apostolilor 7.51; compară cu Faptele apostolilor 18.5,6). Cineva poate foarte bine să ignore chemarea harului, să treacă pe lângă ea, chiar să i se împotrivescă. Aceasta este tocmai responsabilitatea umană. De aceea, o persoană merge la pierzare, nu pentru că Dumnezeu nu a predestinat-o, ci pentru că ea nu vrea. Trebuie să avem mereu în vedere aceste două laturi și să le lăsăm așa cum sunt. Noi nu le putem pune în concordanță. Putem doar să deschidem Biblia și să constatăm ce spune Dumnezeu.

Noi știm doar în parte

În 1 Corinteni 13 citim că cunoștințele noastre sunt doar parțiale, adică ne uităm la o parte sau la un aspect și apoi la o altă parte sau aspect. Nu putem să privim totul în întregime și să cuprindem întregul dintr-o privire (1 Corinteni 13.9a). Aceasta are de-a face și cu faptul că Domnul Isus este Dumnezeu și Om în același timp. Noi nu putem înțelege aceasta. Nu putem înțelege că El, care este Dumnezeu, a fost obosit. Și totuși era, pentru că El a fost cu adevărat un Om pe pământ. Era obosit în corabie și a adormit (Marcu 4.38). Când ucenicii s-au temut că se vor scufunda, L-au trezit. Atunci Domnul Isus S-a ridicat și a mustrat valurile (Marcu 4.39). El era Dumnezeu și vorbea cu autoritate. Noi nu putem înțelege aceasta. La fel se întâmplă și cu responsabilitatea omului, pe de o parte, și cu planul lui Dumnezeu, pe de altă parte.

Perseverența (răbdarea) sfinților

Apoi, al cincilea punct: perseverența sfinților. Dovada alegerii este perseverența, spune această învățătură. Dar, în realitate, aceasta înseamnă că trebuie să lucrăm (contribuim) pentru a fi mântuiți. În mod cert, este vorba de a arăta că suntem credincioși prin perseverență. Dar perseverența este o consecință a vieții noi pe care o avem. Numai cei care cred vor persevera. Problemele și tot felul de dificultăți din viața noastră vor arăta dacă suntem cu adevărat credincioși. Nu poate fi altfel. Cei care cred, au viața cea nouă și, prin urmare, vor persevera.

Toți cei care nu au viața se va arăta prin aceea că vor cădea. Nu există apostazie a sfinților, a credincioșilor adevărați. Cei apostatați nu au fost niciodată sfinți. Credința se arată în perseverență. Perseverența nu este o condiție pentru a crede, ci o consecință a credinței, pe care o are cineva. Atunci există perseverență. Atunci ne putem poticni, așa cum s-a întâmplat cu Petru, dar ne vom pocăi, așa cum Domnul Isus Însuși a prezis despre Petru (Luca 22.31,32). Trebuie să existe roade vizibile ale vieții, altfel trebuie să spunem: „Poți spune într-adevăr că ești credincios, dar nu există niciun semn pentru aceasta în felul în care trăiești. Dacă vei continua așa, vei sfârși în iad cu credința ta, pe care crezi că o ai”. De asemenea, trebuie să spunem accentuat aceasta și să nu spunem cu ușurință: „Ei bine, dacă credeți, atunci este în regulă”. Nu, credința trebuie să fie trăită.

Noi avem certitudinea, prin Duhul Sfânt, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Citim aceasta în Romani 8: „Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16). De asemenea, citim despre această certitudine în 1 Ioan 5: „V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viața eternă” (1 Ioan 5.13). Aceasta nu devine clar prin perseverența voastră, spune Ioan, ci v-am scris aceasta pentru ca să știți că aveți viața eternă, „voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu”. Este vorba despre a crede, nu cu capul, ci cu inima, o credință care se încrede pe deplin în Isus Hristos și în lucrarea Sa de pe cruce.

Anexă

Perseverența - un studiu de semantică

Din cauza semnificației cuvântului general „perseverență”, l-am rugat pe Gerard Kramer, expert în greacă, să cerceteze ce semnificații are acest cuvânt în limba greacă. În continuare găsești studiul său de semantică.

O concluzie interesantă, la care el ajunge, este că Sfânta Scriptură, cu o singură excepție, nu prezintă nicio legătură între perseverență și mântuire. În nota sa de după studiul său de semantică, el explică această excepție.

hupomonè, substantiv

1. Capacitatea de a persevera în dificultăți: răbdare, perseverență.

„Perseverența” în

Luca 8.15 („rodesc în răbdare”);

Luca 21.19 („Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele”);

Romani 2.7 („celor care, prin stăruință în lucrare bună, caută glorie și onoare și neputrezite”);

Romani 5.3,4 („necazul lucrează răbdare, și răbdarea”);

Romani 8.25 („așteptăm cu răbdare”);

Romani 15.4 („pentru ca, prin răbdarea”),

Romani 15.5 („Iar Dumnezeu răbdării și al mângâierii”);

2 Corinteni 1.6 („lucrate în răbdarea acelorași suferințe”);

2 Corinteni 6.4 („în multă răbdare”);

2 Corinteni 12.12 („au fost lucrate între voi în toată răbdarea”);

Coloseni 1.11 („pentru orice răbdare”);

1 Tesaloniceni 1.3 („răbdarea speranței”);

2 Tesaloniceni 1.4 („pentru răbdarea voastră”);

2 Tesaloniceni 3.5 („răbdarea lui Hristos”);

1 Timotei 6.11 („urmărește ... răbdarea”);

2 Timotei 3.10 („... răbdarea mea”);

Tit 2.2 („sănătoși ... în răbdare”);

Evrei 10.36 („aveți nevoie de răbdare”);

Evrei 12.1 („să alergăm cu răbdare”);

Iacov 1.3 („știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare”);

Iacov 1.4 („dar răbdarea să-și aibă lucrarea desăvârșită”);

Iacov 5.11 („ați auzit de răbdarea lui Iov”);

2 Petru 1.6ab („răbdarea; iar la răbdare”);

Apocalipsa 2.2 („Știu ... răbdarea ta”);

Apocalipsa 2.3 („ai răbdat și ai suferit”);

Apocalipsa 3.10 („ai păzit cuvântul răbdării Mele”);

Apocalipsa 13.10 („răbdarea și credința sfinților”);

Apocalipsa 14.12 („răbdarea sfinților”).

2. „Perseverență” în sensul de „așteptare”

probabil 2 Tesaloniceni 3.5 (vezi mai sus)

Apocalipsa 1.9 („răbdarea în Isus”);

Apocalipsa 3.10 (vezi mai sus);

Anexă

hupomenoo, verb

1 Literal: „a rămâne undeva în urmă” în timp ce alții pleacă.

Luca 2.43 („pe când se întorceau, băiatul Isus a rămas în urmă în Ierusalim”);

Faptele apostolilor 17.14 („Sila și Timotei au rămas acolo”).

2. în sens figurat: a persevera într-un curs sau într-o poziție în ciuda opoziției în **Matei 10.22; 24.13; Marcu 13.13** (3x „dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit”);

2 Timotei 2.12 („dacă răbdăm, vom și împărăși împreună”);

Evrei 12.7 („răbdați disciplinarea”);

Romani 12.12 („în necaz, răbdând”);

Iacov 5.11 („îi numim fericiți pe cei care au răbdat”);

1 Petru 2.20ab („dacă veți răbda ... Dar dacă veți răbda”);

cu obiect 1 Corinteni 13.7 („răbdă toate”);

2 Timotei 2.10 („de aceea răbd toate”);

Evrei 10.32 („ați răbdat o mare luptă de suferințe”);

Evrei 12.2 („a răbdat crucea”);

Evrei 12.3 („a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine”);

Iacov 1.12 („omul care răbdă ispita”).

proskarterèsis, substantiv

numai în Efeseni 6.18, „veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere”.

proskartereoo, verb

1. literal: „a rămâne la ceva / la cineva”.

Marcu 3.9 („să-I țină la îndemână o corăbioară”);

Faptele apostolilor 8.13 („fiind botezat, stăruia să fie alături de Filip”).

2. în sens figurat: „a persevera în ceva”, „a se preocupa cu ceva”, „a se dedica la ceva”.

Faptele apostolilor 1.14 („stăruiau într-un gând în rugăciune”);

Faptele apostolilor 2.42 („stăruiau în”);

Faptele apostolilor 2.46 („stăruind într-un gând în templu”);

Faptele apostolilor 6.4 („vom stăruii în rugăciune și în slujirea Cuvântului”);

Romani 12.12 („în rugăciune, stăruind”);

Romani 13.6 („ocupându-se neîncetat tocmai cu aceasta”);

Coloseni 4.2 („stăruiiți în rugăciune”).

Notă

O legătură între perseverență și mântuire este făcută doar în pasajele cu caractere îngroșate. Dar ce mântuire este aceea? După părerea mea, contextul arată că nu este vorba despre mântuirea eternă a sufletului, ci despre păstrarea/salvarea temporară a trupului în timpul Necazului cel mare, adică despre supraviețuirea pur fizică; vezi **Matei 24.22**: „Și dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură [carne]”.

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/themen/verschiedene-themen/das-ausharren-und-der-glaube-der-heiligen>